

Christus heeft u aanvaard, aanvaard dus ook elkaar

Geliefde gemeente van onze Heer,

Eerst maar 'ns een vraag. Wie houdt er hier van puzzelen (en dan bedoel ik van legpuzzels)?

Ik heb er één meegenomen. Niet zo'n hele moeilijke, meestal maak ik puzzels van 1000 of 2000 stukjes. En je hebt ze ook wel van 9000. Maar als ik daar nu aan begin, wordt het een heel lange preek, dat zal ik jullie niet aandoen. En deze is voor iedereen nog wel te zien...

Soms heb je erg veel zin om aan een nieuwe puzzel te beginnen. Al die stukjes die nu nog allemaal door elkaar liggen... En dan ergens beginnen en hem langzaam zien groeien...

Maar dan maak je de doos open, en wat zie je? Veel losse stukjes, maar ook een heleboel die al aan elkaar zitten. Soms zelfs hele lappen die al gemaakt zijn. Had je broertje of zusje (of man of vrouw) ze niet even los kunnen maken? Frustrerend, want je wilt zo graag beginnen... Moet je ze eerst allemaal opzoeken en los gaan peuteren... Ken je dat?

Tenminste, ik doe dat wel, want ik wil straks wel kunnen zeggen dat ik hem helemaal gemaakt heb. Het is mijn eer te na om ze aan elkaar te laten zitten.

Maar om ze uit elkaar te halen, dat is een heel gepeuter. Een vervelend werkje. Op zo'n moment zou het misschien heel makkelijk zijn als alle stukjes gladde kanten hadden. Allemaal vierkantjes, die allemaal hetzelfde zijn...

Maar stel je eens voor dat je zo'n puzzel hebt. De stukjes liggen keurig tegen elkaar aan, maar ze passen niet in elkaar. Ze houden elkaar niet vast. Je stoot er even tegen aan, en alles ligt weer door elkaar. Juist omdat de stukjes zulke vormen hebben, en allemaal anders zijn, blijven ze liggen.

Dat, kinderen, mensen, is het beeld dat je even vast moet houden. We gaan het hebben over de gemeente, die op zo'n 'echte' puzzel lijkt. Daar is ook iedereen anders, maar samen vorm - je als het goed is - één geheel. Niemand is hetzelfde, denkt precies hetzelfde, maar juist daardoor vul je elkaar aan. Je hebt elkaar gewoon nodig.

Aanvaard elkaar daarom ter ere van God, zoals Christus u heeft aanvaard.

We weten niet zo heel veel af van de gemeente in Rome, aan wie Paulus deze brief schreef. Maar kennelijk was het wel nodig, dat hij hen wilde aanmoedigen om 'elkaar te aanvaarden'. Er lijken daar in de gemeente verschillende groepen te zijn geweest, die ook wel tegenover elkaar stonden.

Gelovigen uit de 'heidenen', tegenover joden die Christus waren gaan volgen (dat komt in 15:8 en 9 terug).

Zwakken tegenover sterken. Wat dat inhield kunt u lezen in hoofdstuk 14. Dan zegt Paulus dingen als:

'Aanvaard mensen met een zwak geloof zonder hun overtuiging te bestrijden' (1).

'Wie bent u dat u een oordeel velt over de dienaar van een ander? (4).
'Niemand van ons leeft voor zichzelf, en niemand van ons sterft voor zichzelf' (7).
'Laten we daarom streven naar wat de vrede bevordert, en naar wat opbouwend is voor elkaar' (19).

In hoofdstuk 15 gaat Paulus hier op door, maar tegelijk trekt hij het breder:
'Wij, de sterken, moeten de zwakken in hun kwetsbaarheid helpen en niet ons eigen belang dienen' (1).

'Moge God, die ons doet volharden en ons troost geeft, u de eensgezindheid geven die Christus Jezus van ons vraagt. Dan zult u eendrachtig en eenstemmig lof brengen aan de God en Vader van onze Heer Jezus Christus' (5-6).

Prachtig. Een schitterende legpuzzel. Maar dan is er wel één ding in ieder geval nodig, en dat is meteen een samenvatting van al deze dingen:

Aanvaard elkaar daarom ter ere van God, zoals Christus u heeft aanvaard.

Christus heeft u aanvaard.

We vinden dat vaak zo normaal. We zijn er aan gewend: Jezus Christus is gekomen om het verlorene te zoeken. Hij heeft zichzelf gegeven om het verlorene terug bij God te brengen. Hij 'zocht niet zijn eigenbelang, integendeel...' (vers 3).
Maar laat deze woorden eventjes op u inwerken: Christus heeft u aanvaard. [...]

Vanzelfsprekend? Absoluut niet.

Denk maar eens aan waar we deze week mee bezig gaan: eraan terugdenken dat Hij zich liet pakken, bespotten, geselen, kruisigen... Met maar één doel voor ogen: foute mensen, ons, de weg openen naar zijn Vader, het leven weer geven, hoop bieden.

'Aanvaarden'. Het woord dat daar staat, wordt ook wel gebruikt om te zeggen: 'ontvangen', 'verwelkomen', 'opnemen', 'omarmen'. Alledaagse dingen, hoewel zelfs dat niet altijd vanzelf spreekt.

Zoals het hier gebruikt wordt, gaat het nog wat verder. 'In z'n gemeenschap opnemen', 'in Gods liefdekring binnenhalen'. Zo kan dat gezegd worden van de niet-joden, die in Christus 'binnengehaald werden'.

Zulk 'aanvaarden' gaat ons mensen te boven. Dat is het werk van de Verlosser van de wereld. Gods dienstknecht. Zijn Zoon.

Ons aannemen zoals we zijn, zonder voorwaarden vooraf. Zonder dat we aan bepaalde eisen moeten voldoen. Voor Romeinen: zonder dat ze eerst jood moeten worden. Voor ons allemaal: zonder dat we eerst bepaalde diploma's gehaald moeten hebben, of een bepaalde status bereikt moeten hebben. Je moet er niet aan denken...

Nee, Christus heeft ons aanvaard, precies zoals we zijn: met onze zwakheden en eigenaardigheden, met onze zonden zelfs. Onvoorwaardelijk.

In de oudheid kende men zeven wereldwonderen. Sommige zijn er nu nog. Zoals de pyramides.

Dit is het allergrootste wereldwonder, dat altijd op 1 blijft staan: Jezus Christus, die unieke persoon, Zoon van de allerhoogste God, die nooit één ding verkeerd gedaan heeft, de grootste figuur uit de wereldgeschiedenis, die ons, jou en u en mij, opneemt in zijn kring, uitkiest om met Hem mee te gaan.

Het is alsof je voetbalt in een plaatselijk clubje, of misschien zelfs in Nunspeet 1, maar plotseling uitgenodigd wordt voor het Nederlandse elftal. Ze hebben je nodig voor het WK.

Ongelooflijk. Eigenlijk denk je aan een flauwe 1-april grap.

Christus heeft u aanvaard. Jezus heeft jou binnengehaald in zijn 'team'. Hij is zijn weggegaan, tot het afschuwelijke einde aan toe, voor jou en mij. Voor iedereen die beseft dat hij het zonder deze Heer niet redt. De enige reden dat je leeft. Zou dat je niet heel klein maken, je totaal lege handen waarmee je bij hem komt?

Daarin zijn we allemaal gelijk. Niemand kan zelf iets meebrengen of bijdragen. Pure genade.

Het punt waarop we elkaar tegenkomen.

De enige manier om dan ook 'elkaar zo te aanvaarden'.

Zo'n diepe band met Jezus Christus, die meteen het beginpunt is voor onze band met elkaar.

Want daar gaat de tekst wel mee verder (of eigenlijk begint hij er mee): omdat Christus u zo aanvaard heeft, **aanvaard dan ook elkaar**.

Als de Heer iemand zo binnengehaald heeft, wie zijn wij dan om hem of haar te 'weigeren'?

Sterker nog: 'laat ieder van ons zich richten op het belang van de ander, op wat goed en opbouwend voor hem is' (vers 2).

Elkaar aanvaarden, zonder voorwaarden vooraf, als 'mede-schaapjes' van de Herder.

Samen in één lichaam geplaatst, en elkaar dan dus ook 'ontvangen', verwelkomen.

Samen zondaars, samen gered. Samen opgenomen in de kring van Jezus.

Je familie zoek je niet zelf uit, maar hier zijn mensen die je als 'familie' mag (en moet) verwelkomen.

Dat is echt niet vrijblijvend, alsof je christen kunt zijn zonder je mede-gelovigen te zien, te erkennen, binnen te halen. Dat is een rechtstreekse opdracht van onze redder: de 'eensgezindheid die Christus Jezus van ons vraagt' (vers 5).

Makkelijk, elkaar zo aanvaarden?

Nee, niet altijd.

We zijn zo snel tevreden met onszelf. We nemen zo snel onszelf als de 'maat voor alle dingen'. We hebben zo vaak moeite met anderen, met mensen die 'anders zijn'. Ze hebben soms zulke menselijke typisch-heden. Ze kunnen zo irritant zijn.

Ze kunnen je zo met jezelf confronteren. Jouw eigen zwakheden. Je onzekerheid. Je angst voor... ja wat eigenlijk? Afwijzing. Afkeuring. Dat de dingen je ontglippen, dat je ze niet in de hand hebt.

Daarom is het ook zo nodig, dat je eerst jezelf aanvaardt, zoals je bent. Met jouw beperktheden. Met jouw zwakheden. Met je zonde, met je rotte hart. En die bij Jezus neerleggen, je hele koffer legen. En dan daar laten.

Als je zo tot Jezus Christus komt, die jou nog aanvaardt ook, hoe zou jij je broers en zussen die Hij aanneemt, niet kunnen aanvaarden?

Dit alles niet om onszelf, maar alleen tot eer van God.

Het is tijd voor een **voorbeeld**, één uit de bijbel zelf. Die andere tekst die we gelezen hebben, Handelingen 10.
Daar gaat het over het aanvaarden van 'mensen van buiten'. Heidenen. Romeinen. Hen erbij halen, zelfs tegen Gods wet zoals je die hebt leren kennen, in. Je heenzetten over een bezwaar, dat voortkomt uit Gods eigen wet.
Want dat is wat er gebeurde, in het visioen dat Petrus zag. Onreine, verboden, dieren moest hij eten. Een opdracht van God, die tegen zijn eigen gebod ingaat! Ongehoord. De apostel is verbijsterd, hij snapt er geen biet van. Dit gaat in tegen alles wat hij van jongsafaan heeft ingegoten gekregen.
Geen wonder dat het een paar keer herhaald moest worden.

Ontroerend klinkt het, aan het slot van het visioen, als Petrus zijn (gegronde) bezwaar heeft geuit: *'Wat God rein heeft verklaard, zul jij niet als verwerpelijk beschouwen'* (vers 15).

En dan komt hij in beweging. Een paar mannen vragen hem mee te gaan. Je ziet hem nog steeds hoofdschuddend de deur achter zich dicht trekkend. Maar toch ook wel benieuwd, en vol spanning, voor wat er gaat komen.
Hij komt bij een heiden, een Romeinse officier, die zijn eigen visioen heeft gehad. Hij heeft God leren kennen, en is klaar voor meer.

En dan, opeens, ziet hij het: dat is wat het visioen wilde zeggen. De puzzelstukjes vallen op hun plaats. Lees maar: [vers 28], en [34-35].

Iedereen, uit welk volk ook, die zo'n relatie met God kent. Dát is het criterium om ze te 'aanvaarden'. Wie van harte volgeling van Jezus is, Hem als Redder en Koning aanneemt. Die Hij aanvaard heeft.

Petrus en de andere volgelingen van Jezus waren toen vrijwel allemaal joden. Jezus was zelf jood, hún messias.
Wat een schok zal het voor hen geweest zijn, om te ontdekken dat de deur nu voor iedereen openstaat. Dat de oude scheidslijn weggefallen was. Het zou nog een hele weg van vallen en opstaan zijn, voordat dat echt helemaal geaccepteerd was.
Maar je moet er niet aan denken dat Petrus op dat moment z'n hakken in het zand had gezet, en gezegd had: mij niet gezien, ik niet, veel te riskant, dit kan niet de bedoeling zijn. Een hellend vlak, wie weet waar het eindigt...

Gelukkig maar, dat de Heer dát in beweging heeft gezet, anders zaten wij hier nu niet. Hadden wij nooit de gelegenheid gehad Hem te leren kennen.

Waar het nu om gaat is dit: in die situatie slaagden Petrus en de anderen uiteindelijk erin heidenen, Romeinen, in hun kring te accepteren. In eerste instantie zelfs tegen Gods wet ingaand. Hoeveel te meer moeten wij, met veel kleinere verschillen, en veel kleinere kloven om te overbruggen, elkaar aanvaarden en in onze kringetjes accepteren!? Elkaar werkelijk ontmoeten en verwelkomen, van hart tot hart? Wie weet wat wij anders blokkeren, als we daar niet in slagen.

Nog een voorbeeld, nu wat meer van deze tijd. Het voetbalteam maar weer.

Stel, je zit in een team, maar je erkent elkaar niet als medespelers. Ieder voetbalt voor zich, en meent dat hij alles zelf moet doen: aanvallen, scoren, verdedigen. Als je dan es een bal krijgt, hou je die lekker bij jezelf, en negeer je je teamgenoten. Eigenlijk is er helemaal geen team, want je aanvaardt elkaar niet als zodanig. Wat een gemiste kansen zal dat betekenen om samen ertegenaan te gaan, om te winnen...

En nu wij. Wat voor team zijn wij?

Door Christus aanvaard. Onvoorwaardelijk opgenomen in de kring van zijn liefde. Gods gezin.

Zouden wij de opdracht naast ons neer kunnen leggen, zouden wij het wagen om niet te doen wat hij van ons vraagt: dan ook elkaar te aanvaarden, onvoorwaardelijk?

Het is geen vriendelijk verzoek, of wij misschien als het even kan elkaar een beetje willen erkennen. Het is een opdracht: aanvaard elkaar.

Er staat zo enorm veel op het spel.

Misschien hebben wij niet zoals toen in Rome, zo duidelijk groepen in de kerk die tegenover elkaar staan. Maar onderlinge verschillen zijn er ook bij ons, zullen er altijd zijn. Al is het maar het verschil in leeftijd, dat ook wel eens verschil in inzicht of beleving met zich meebrengt. Jong en oud: aanvaard elkaar!

Voor de jongeren: aanvaard dat de ouderen soms hechten aan bepaalde dingen.

Gun ze dat, blijf er niet om weg.

Voor de ouderen: aanvaard dat jongeren met onze vertrouwde vormen soms niks hebben, en de behoefte hebben om te zoeken, naar bijvoorbeeld nieuwe vormen die meer aansluiten bij hun beleving. En wees blij dát ze daarnaar zoeken.

Maar wel: samen verder! Door elkaar de ruimte te geven, elkaar serieus te nemen en te laten meetellen.

Want laten we vooral onthouden wat de basis is van het feit dat we hier samen in een brandweerkazerne zitten: onze relatie, niet met een gebouw of een groep, maar met Christus. De band met Hem, die (als het goed is) de belangrijkste van ons leven is.

We vinden elkaar niet in de eerste plaats door een gezamenlijke afkomst, of een gedeelde sociale status. We aanvaarden elkaar, zoals de Heer óns aanvaard heeft. Onvoorwaardelijk.

Zonder eisen vooraf, tenminste, alleen op basis van die relatie met Hem.

Geen dingen waar je eerst aan moet voldoen, niet bepaalde ideeën die je moet hebben. Een relatie, met de Heer van alles en iedereen.

Niet dezelfde beleving van het geloof, of dat je dezelfde liederen mooi vindt...

Niet een bepaalde visie op allerlei 'ondergeschikte' dingen of bijzaken van het geloof, die de kern niet aantasten. Je hoeft niet over alles hetzelfde te denken.

Geen menselijke bedenksel of instituten, of wat mensen ervan gemaakt hebben.

Er is maar één hoekstuk waarop we elkaar vinden: Jezus Christus.

Een actueel voorbeeld in onze gemeente waarbij dit speelt, is dat van de visie op de doop. Kinderdoop of volwassendoop? Niet dat dat een onbelangrijk iets is, integendeel. Niet dat het niet goed zou zijn om in de gereformeerde (en katholieke) traditie te staan, en dat als uitgangspunt te blijven nemen. Wij zijn blij dat we onze kinderen mogen dopen. Maar het is ook weer niet zo'n directe bijbelse opdracht

om dat te doen, dat we elkaar niet zouden kunnen aanvaarden wanneer we op dat punt anders denken. Het raakt niet in die mate de kern van het geloof, dat we daarom niet samen in één kerk zouden kunnen zitten.

Dat betekent echt niet, dat er geen grenzen zijn aan wat je accepteert. In leer of leven. Jezus aanvaarden zoals Hij is, je onderwerpen aan Gods Woord, God liefhebben boven alles en de ander als jezelf... Dat zijn zaken waaraan je elkaar mag en moet houden in de gemeente van Christus.

Elkaar vinden bij de kern, bij de Heer. Zonodig praten over 'verschillen' die er zijn, maar daar geen hoofdpunt van maken. 'Niemand van ons leeft voor zichzelf, en niemand van ons sterft voor zichzelf' (Rom. 14:7). Allemaal, stuk voor stuk, moeten we het van de genade hebben.

Laten we ons als gemeenschap niet te veel focussen op al die 'bijzaken in het geloof' (en daar hebben we er vele van), alsof we na 2000 jaar vergeten zijn waar het om draait. Er staat te veel op het spel. Er zijn te veel mensen die God niet kennen, die Jezus nodig hebben.

Vertrouwen hebben in de Heer, dat is misschien wel waar het op aankomt. Vertrouwen dat Hij het in de hand heeft, dat Hij weet wat Hij doet met zijn kerk. Vertrouwen dat zijn Geest doet wat Hij wil. Dat Hij ons brengt waar we moeten zijn.

Het tegendeel van vertrouwen is angst. Zou het geen teken van angst zijn, als dat vertrouwen bij ons ontbreekt? Angst om dingen uit handen te geven, angst je identiteit te verliezen, angst om vertrouwde zaken kwijt te raken.

Kleingeloof, alsof we Jezus niet serieus nemen als Heer die daadwerkelijk en krachtig aanwezig is, realiteit is als hoofd van zijn kerk. Geen directeur die nooit aanwezig is, en zijn staf het werk laat doen. Hoofd van zijn lichaam.

Aanvaarden is vertrouwen. Vertrouwen is aanvaarden.

Aanvaard door Christus, aanvaarden wij elkaar. Dat voor ogen houden, en er samen voor gaan. Een heleboel verschillen die er best zijn, vallen dan weg, of vallen op hun plek.

Gericht op de eer van God. Dat is waarvoor wij leven mogen. Van onszelf afzien. God wordt verheerlijkt wanneer zondaars tot Christus komen. God wordt - een stapje verder - verheerlijkt wanneer zondaars - die van nature vooral met zichzelf bezig zijn - elkaar aanvaarden als broeders en zusters. Zondermeer.

Puzzelstukjes, ieder met z'n eigen vormen, die elkaar nodig hebben en kunnen vasthouden. Die samen iets nieuws en groters vormen. Tot eer van de Maker.

Amen